

Bestemmelser, der findes i nærværende Lovforslag, som ere uhensigtsmæssige, men det ærede Medlem har derhos sagt, at han var i høj Grad villig til i denne Henseende at foretage Rettelser, naar Noget kunde gjøre ham bedre Forslag. Hertil maa jeg bemærke for det ærede Medlems Vedkommende, at jeg mødte her ved denne Sags første Behandling i den Hensigt efter mine svage Kræfter at yde det ærede Medlem saadan Bistand, men jeg blev modtaget med den Meddelelse af det ærede Medlem, ja, ikke jeg personlig, men det ærede Medlem meddelte Thinget, at det var en Afstale, at denne Sag skulde uden Udvalg gaa de tre Behandlinger igennem, og jeg fandt mig da naturligtvis ikke foranlediget til at yde nogen saadan Bistand, saameget mere, som jeg i Resultatet med Hensyn til Lovforslaget i det Hele havde en ganske anden Anskuelse af den Vej, der maatte gaas, end det ærede Medlem. Altsaa har jeg ikke kunnet finde mig opfordret til at samvirke paa den Maade, som det ærede Medlem har tænkt sig. Saaledes som Forslaget nu er, skønner jeg ikke, at der har været Andet for mig at gjøre end at udtale en almindelig Kritik over det, som viser, hvorfor jeg ikke finder, at det er egnet til at udgjøre nogen Del af vor Lovgivning i sin nuværende Skikkelse.

Th. Nielsen: Ja, jeg havde ganske vist det Haab, at dette Lovforslag ikke skulde have fundet en saadan Modstand, som det nu viser sig, at det finder paa sin Vej, og jeg maa i saa Henseende desværre udbryde: „Al, hvor forandret!“ thi i 1867 svarede en høitæret daværende Justitsminister meget velvillig paa en Forespørgsel om fri Lægevirkksomhed, som blev stillet af nuværende Stationsforvalter Reinhold Jensen i Beile, og i Samlingen 1867—68 indbragte endogaa en ny Justitsminister i Landsthinget et Lovforslag om den samme Sag, som jo forsaavidt ganske lignede det nuværende Lovforslag, som man kun har bortskaaet en Paragraf deraf, og dette Forslag syntes den Gang næsten at vinde Anerkendelse fra alle Sider, i alt Fald ved første Behandling i Landsthinget, og det var kun rent tilfældigt, at det kom til at strande der. Maafee laae det dog ogsaa kun ud, som om det var en Tilfældighed; thi maafee bidrog noget dertil den agitatoriske Virksomhed, som Lægerne i Mellemtiden kom til at udfolde. Efterat vi nu have hørt under 1ste Behandling det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg), under 2den Behandling det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) og nu i Dag det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), er der vel ikke megen Sandsynlighed for, at Lovforslaget paa sin videre Vandring skal finde nogen synderlig god Modtagelse, og efterat vi ogsaa have hørt Veilighed til at høre den høitagtede Justitsminister, som vel i Formen har været mild i sin Opposition,

men dog, saavidt jeg forstod ham, har været en stærkere Opponent mod Lovforslaget, end det fra vort Standpunkt er ønskeligt, er der vel ikke synderligt Haab om, at vi skulle komme til Noget ad den Vej. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) har taget noget feil, naar han saa at sige gik ud fra, at herefter vilde alle Læser blive aabnede, og at der nu derimod bestod den bedste Tilstand. Nei, det vil langtfra blive Tilfældet, at alle Læser vilde blive aabnede, og der bestaar jo heller ikke nu den bedste Tilstand. Ivertimod Kvalifikationslovgivningen florerer jo paa bedste Maade, og det er jo saa ofte blevet omtalt, at jeg ikke skal opholde mig derved. Jeg kan ikke tro, at det vil blive værre, men snarere bedre, eftersom vi til denne lille Lov. En anden Feiltagelse tror jeg ogsaa, det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, naar han sagde, at denne Lov vilde forhindre fortrinlige Læger, som snart opholde sig i een, snart i en anden Egn, i at udøve deres Virksomhed. Heller ikke det vil være Tilfældet; thi der staar i § 1, „som ikke have underkastet sig Lægeexamen“, og det er altsaa kun disse, der kaldes Omstreifere; men en Læge kaldes ikke Omstreifer, fordi han drager omkring i Riget. Men som sagt, jeg ser meget vel, at vi vanskelig i alt Fald i en nær Fremtid kunne igjennem ad den Vej, som her er betraadt, men jeg pineede i det ærede Medlems Foredrag en Udvei til at komme igennem, og det glædede mig. Det ærede Medlem sagde i sit første Foredrag, at man maatte fordrø, at den, der gav sig af med Lægevirkksomhed, kjendte det menneskelige Legeme, de Midler, han maatte anvende, og hvorledes de skulde anvendes. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det er Formaalet, at deri maatte Vedkommende aflægge en Prøve, og han henviste nu sidste Gang til Forordningen af 5te September 1794 § 5, men tilstøede rigtigtnok, at det var vel ikke rimeligt, at man vilde være tilfreds med Amtmand og Jyftus som Dommere, og der løb jo adskillige „Hør“ dertil; jeg tror, heller ikke, at man kan have synderlig Grund til, at være tilfreds med disse Dommere. Men, som sagt, jeg pineer en Udvei, og Udveien er da den: Skulde vi ikke især ved det ærede Medlems betydelige Hjælp, og Sagkundskab kunne naae saa vidt, at vi overhovedet toge alt Examensvæsen fra Universitetet og blot forbrede Jagtprøver af vedkommende Læger — saa at det altsaa f. Ex. slet ikke behøves at kunne Latin eller andre Sprog for at blive Læge, men at Enhver, der godtgjør at have det fornødne Kjendskab til det menneskelige Legeme, uden videre kan blive Læge, — og saaledes lode Examen blive fælles for Alle? Jeg vil haabe, at vi ville komme til at gaa meget videre; det ligger jo ikke for, men jeg vil haabe, at den saaledes betraadte Vej, som jeg virkelig vil kalde en god Vej, ogsaa maa blive betraadt for de øvrige Embeders Vedkommende. Jeg kan ganske vist ikke beraabe mig paa